

275

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 8 października 1963 r.

w sprawie gospodarki finansowej instytutów naukowo-badawczych.

Na podstawie art. 12 ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o instytucjach naukowo-badawczych (Dz. U. Nr 12, poz. 60) oraz art. 6 ustawy z dnia 1 lipca 1958 r. o rozliczeniach pieniężnych jednostek gospodarki uspołecznionej (Dz. U. Nr 44, poz. 215) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się do instytutów naukowo-badawczych działających na podstawie ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. Nr 12, poz. 60), zwanych w dalszym ciągu „instytutami”.

§ 2. Instytut prowadzi gospodarkę finansową na zasadach obowiązujących jednostki budżetowe albo zakłady budżetowe, przewidzianych w ustawie z dnia 1 lipca 1958 r. o prawie budżetowym (Dz. U. Nr 45, poz. 221) oraz w przepisach wydanych na jej podstawie lub według zasad rozrachunku gospodarczego — z uwzględnieniem zmian wynikających z niniejszego rozporządzenia.

§ 3. 1. Właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) w porozumieniu z Ministrem Finansów oraz z Komitetem Nauki i Techniki określają, według jakich zasad wskazanych w § 2 będzie prowadzona gospodarka finansowa poszczególnych instytutów.

2. Zmiana zasad gospodarki finansowej instytutu może nastąpić tylko z dniem 1 stycznia, z tym że odpowiednie zarządzenie powinno być wydane nie później niż dnia 31 lipca roku poprzedzającego wprowadzenie tej zmiany.

§ 4. 1. Przy określaniu zasad, według których będzie prowadzona gospodarka finansowa instytutu (§ 3), należy uwzględnić rozmiar działalności wykonywanej odpłatnie oraz warunki kalkulowania, rozliczania i ewidencjonowania kosztów poszczególnych prac i usług wykonywanych przez instytut.

2. Do instytutu, który prowadzi działalność podstawową lub jej część w formie odpłatnej oraz zużywa dochody z tej działalności na pokrycie wydatków, powinny być stosowane zasady gospodarki finansowej zakładów budżetowych.

3. Instytut, w którym prowadzona jest stale i w większych rozmiarach działalność polegająca na produkcji, projektowaniu, wykonywaniu prac laboratoryjnych i innych prac usługowych oraz w którym istnieją warunki dla przeprowadzania prawidłowej kalkulacji, kontroli kosztów i rozliczeń za poszczególne prace lub grupy prac, może być jednostką działającą według zasad rozrachunku gospodarczego.

Rozdział 2.

Instytuty będące jednostkami budżetowymi lub zakładami budżetowymi.

§ 5. 1. Instytut będący zakładem budżetowym prowadzi gospodarkę w oparciu o uzyskane przychody. Do przychodów instytutu zalicza się w szczególności:

- 1) środki stanowiące zapłatę za prace wykonywane na zlecenie zamawiających;
- 2) środki przekazywane przez jednostkę nadrzędną z funduszu postępu techniczno-ekonomicznego lub innych źródeł na pokrycie wydatków związanych z prowadzeniem prac planowych;
- 3) dotacje budżetowe.

2. Przekazywanie środków przewidzianych w ust. 1 pkt 2 będzie dokonywane w formie zaliczek na podstawie rocznego planu prac instytutu, w którym wyszczególnione będą: orientacyjne koszty prac (grup prac), termin i forma ich zakończenia oraz odbioru. Zmiany rocznego planu prac instytutu dokonywane są za zgodą jednostki nadrzędnej.

3. Do czasu ostatecznego lub częściowego rozliczenia się z prac (grup prac) instytut składa jednostce nadrzędnej okresowe sprawozdania z wykonania prac i wykorzystania środków przewidzianych w ust. 1 pkt 2. Formę, tryb i terminy składania sprawozdań określają właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) w porozumieniu z Prezesem Głównego Urzędu Statystycznego.

4. Pozostałość środków pieniężnych instytutu, nie wykorzystanych w danym roku, przechodzi na rok następny.

§ 6. 1. Instytut będący jednostką budżetową lub zakładem budżetowym sporządza orientacyjną kalkulację kosztów ważniejszych prac i prowadzi księgowość w sposób umożliwiający ustalenie faktycznych kosztów tych prac. Pozostałe prace kalkuluje się i rozlicza łącznie lub w grupach.

2. Właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) określają prace lub grupy prac bądź kryteria dla wyboru tych prac, co do których istnieje obowiązek odrębnego kalkulowania i rozliczania kosztów.

§ 7. Instytut będący zakładem budżetowym uprawniony jest do zużywania ponadplanowych dochodów na zwiększenie zatwierdzonych w planie finansowym wydatków, z tym że zwiększenie osobowego i bezosobowego funduszu płac może nastąpić za zgodą właściwego ministra w ramach obowiązujących przepisów. W szczególności zwiększenie zatwierdzonych wydatków może nastąpić w związku z rozszerzeniem prac kontynuowanych lub wprowadzeniem do planu nowych prac, jeżeli zostały uprzednio dokonane zmiany w rocznym planie prac instytutu (§ 5 ust. 2)

§ 8. Instytut może rezerwować w swoim planie finansowym środki na finansowanie prac naukowo-badawczych, podejmowanych z własnej inicjatywy w granicach posiadanych możliwości kadrowych, a nie przewidzianych w planie prac i nie wynikających z zawartych umów lub otrzymanych zleceń. Wysokość zarezerwowanych na ten cel środków nie może przekraczać 5% ogółu planowanych wydatków. Za zgodą jednostki nadrzędnej wysokość zarezerwowanych środków może być podwyższona do 10%.

§ 9. 1. Z tytułu prac wykonywanych na zlecenie zamawiającego (§ 5 ust. 1 pkt 1) instytut rozlicza się zgodnie z przepisami § 12 i § 13.

2. Z tytułu prac planowych (§ 5 ust. 1 pkt 2) instytut rozlicza się z jednostką nadrzędną zgodnie z przepisami § 12 — na podstawie sprawozdań (§ 5 ust. 3) lub na podstawie faktury (§ 13).

Rozdział 3.

Instytuty działające według zasad rozrachunku gospodarczego.

§ 10. 1. Instytut prowadzi swoją działalność w oparciu o uzyskane przychody. W szczególności do przychodów instytutu zalicza się środki uzyskane od jednostki nadrzędnej lub od innych jednostek jako zapłatę za wykonane prace lub usługi na podstawie zawartych umów lub otrzymanych zleceń.

2. Dla prac objętych planem prac instytutu i finansowanych przez jednostkę nadrzędną umową może zastąpić zatwierdzony plan pracy instytutu wyszczególniający m. in. wartość, termin i formę zakończenia oraz odbioru poszczególnych prac (grup prac).

§ 11. Instytut prowadzi gospodarkę finansową na podstawie uproszczonego planu finansowego.

§ 12. 1. Instytut rozlicza się ze zleceniodawcami:

- 1) w zakresie prac objętych obowiązującymi cennikami według cen zawartych w tych cennikach;

2) w zakresie pozostałych prac — według cen uzgodnionych ze zleceniodawcą na podstawie kalkulacji wstępnej kosztów własnego bez doliczania zysku.

2. Jeżeli faktyczny koszt pracy jest niższy od ceny uzgodnionej ze zleceniodawcą lub jest od niej wyższy nie więcej niż o 5%, podstawą rozliczenia jest faktyczny koszt pracy.

3. Jeżeli faktyczny koszt pracy jest wyższy od ceny uzgodnionej ze zleceniodawcą o więcej niż 5%, koszt ten może być podstawą rozliczenia za zgodą jednostki nadrzędnej zleceniodawcy.

§ 13. 1. Instytut rozlicza się ze zleceniodawcą za wykonane prace na podstawie faktury.

2. Przy wykonywaniu długoterminowych prac instytut może wystawiać fakturę za wykonanie określonego etapu pracy.

§ 14. 1. Dla bieżącego finansowania działalności instytut jest wyposażony we własne środki obrotowe w granicach normatywu tych środków.

2. Instytut może zaciągać kredyty bankowe.

§ 15. 1. Instytut tworzy fundusz inwestycyjno-remontowy, przeznaczony na finansowanie inwestycji polegających na zakupach gotowych dóbr inwestycyjnych i drobnych robotach budowlano-montażowych, dokonywanych w granicach określonych narodowym planem gospodarczym oraz na finansowanie kapitalnych remontów. Pozostałe nakłady w zakresie budownictwa inwestycyjnego pokrywane są z dotacji budżetowej. Za drobne roboty budowlano-montażowe uważa się nakłady do 200.000 zł wartości kosztorysowej.

2. Fundusz inwestycyjno-remontowy tworzy się z określonej przez Ministra Finansów części odpisów amortyzacyjnych, nadwyżki finansowej (§ 16), wpływów pochodzących z likwidacji środków trwałych oraz z innych źródeł, określonych odrębnymi przepisami. W uzasadnionych przypadkach fundusz może być zasilony dotacją z budżetu.

3. Nie podlegającą odprowadzeniu na fundusz inwestycyjno-remontowy część amortyzacji przekazuje się do właściwego budżetu.

§ 16. 1. Nadwyżkę finansową z działalności podstawowej instytutu w wysokości do 5% całości kosztów bieżących przelewa się na fundusz inwestycyjno-remontowy (§ 15); przelew następuje po zatwierdzeniu bilansu instytutu.

2. Pozostała część nadwyżki finansowej podlega wpłacie na fundusz postępu techniczno-ekonomicznego jednostki nadrzędnej, jeżeli jest ona dysponentem funduszu, a w pozostałych przypadkach — na dochód właściwego budżetu.

Rozdział 4.

Przepisy wspólne i końcowe.

§ 17. 1. Minister (kierownik urzędu centralnego) zatwierdza zbiorcze plany finansowe instytutów będących zakładami budżetowymi i działających według zasad rozrachunku gospodarczego zgodnie ze wskaźnikami narodowego planu gospodarczego oraz z kwotami dochodów i wydatków budżetu.

2. Na podstawie zatwierdzonych planów zbiorczych (ust. 1) jednostka nadrzędna zatwierdza jednostkowe plany finansowe instytutów.

§ 18. 1. Nie uważa się za inwestycje zakupów aparatury, narzędzi, urządzeń oraz innych nakładów związanych bezpośrednio z wykonaniem konkretnej pracy badawczej. Jeżeli praca stanowi wykonanie zamówienia, nakłady te dokonywane są za zgodą zamawiającego i na jego rachunek, w pozostałych przypadkach — za zgodą jednostki nadrzędnej.

2. Właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) w porozumieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów ustalają, jakie rodzaje aparatury, narzędzi i urządzeń należy uważać za związane bezpośrednio z wykonywaniem konkretnych prac badawczych.

§ 19. 1. Minister Finansów w porozumieniu z Komitetem Nauki i Techniki określa szczegółowe zasady gospodarki finansowej instytutów, a zwłaszcza opracowywania i zatwierdzania planów finansowych instytutów działających według zasad rozrachunku gospodarczego oraz uproszczonego sporządzania kalkulacji wstępnej i rozliczania kosztów prac.

2. Zasady tworzenia funduszu statutowego, normowania środków obrotowych oraz księgowości instytutów określa Minister Finansów.

§ 20. Ceny za prace i usługi typowe wchodzące w zakres działalności instytutów ustala się według zasad określonych przez Prezesa Państwowej Komisji Cen.

§ 21. Uprawnienia ministrów (kierowników urzędów centralnych), określone w § 3 ust. 1, § 5 ust. 3, § 6 ust. 2 i § 17 ust. 1, przysługują prezydentom wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw), których nadzorowi instytuty zostały poddane.

§ 22. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Finansów i innym zainteresowanym ministrom.

§ 23. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1964 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz